

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem náměstí Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 357,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2005, č. j. KUOK/9881/05/OSV-DS/7025/SD-80, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 25. 3. 2005, č. j. Soc/552/2695/2005/Dv, kterým žalobci nebyla přiznána dávka sociální péče, tak, že žádost žalobce o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003 zamítl.

Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě a požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 13. 7. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 336, ustanovil zástupcem žalobce Mgr. Františka Drlíka, advokáta. V odůvodnění soud popsal dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žalobce je omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní. V projednávané věci se jedná o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ve věci dávky sociální péče, žalobce je tudíž způsobilý v tomto soudním řízení samostatně jednat jako účastník řízení. Na základě informací uvedených v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech dospěl krajský soud k závěru, že žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a splňuje i podmínku potřeby zastoupení pro ochranu práv, proto soud žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů vyhověl. Z důvodu procesní ekonomie ustanovil žalobci advokáta se sídlem v Šumperku.

Podáním ze dne 27. 7. 2011 žalobce požádal soud o opravu nesprávností v odůvodnění citovaného usnesení. Domáhal se vymazání textu, že je omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní. Žalobce dále požadoval, aby soud předložil k důkazu rozhodnutí o jeho omezení a doklad o tom, jak mu bylo doručeno.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 357, návrh žalobce na opravu odůvodnění zmíněného usnesení zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že důvodem pro opravu odůvodnění rozhodnutí je toliko administrativní chyba v psaní nebo nemá-li odůvodnění podklad ve zjištění skutkového stavu. K administrativnímu pochybení v dané věci nedošlo a podle rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, je žalobce omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit veškeré právní úkony kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní, kde není schopen samostatně uzavírat pracovní smlouvy a vykonávat zaměstnání, ve kterém by odmítnutí příkazu z chorobných příčin mohlo vést k ohrožení vlastního nebo cizího zdraví či ke značným hmotným škodám. S ohledem na tyto skutečnosti soud návrhu na opravu odůvodnění usnesení nevyhověl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítal, že rozsudek Okresního soudu v Olomouci nikdy neobdržel, u soudu nikdy nebyl, o ničem nevěděl a v okrese Olomouc neměl bydliště, ani přechodné. Tvrdil, že soudkyně Krajského soudu v Ostravě propaguje komunistické justiční zločiny deklarované zákonem č. 198/1993 Sb. Podle stěžovatele je soud povinen prokázat, jak mu byl zmíněný rozsudek doručen. Dále je soud povinen prokázat, z čeho stěžovatel žije, kde má příjem, kde má vyděláno na důchod a proč nevykonává své občanské povolání strojvedoucího. Stěžovatel namítal, že rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987 byl zrušen společně s rozsudkem Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 8 C 126/83, o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, podle § 21 odst. 1 písm. a) a c) a § 22 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. Soud nemá podle stěžovatele právo diskutovat o tom, co bylo zrušeno přímo ze zákona. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení krajského soudu zrušeno.

Dne 18. 10. 2011 byl spis krajského soudu předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na posouzení přípustnosti podané kasační stížnosti. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury, podle které *„[p]roti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná, a to i v případě, že byl opravován výrok o náhradě nákladů řízení; předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1177/2007, www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tudíž přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že se dovolává toliko důvodu podle písm. a).

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. *o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku*.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*

Citované ustanovení umožňuje soudu, aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí. Tento názor vyslovil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/1969, a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto názoru odchýlit.

Domnělá chyba či nesprávnost, o jejíž odstranění stěžovatel usiloval, měla spočívat v tom, že krajský soud v odůvodnění svého usnesení ze dne 13. 7. 2011 uvedl, že žalobce je omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní. Již z textu samotného požadavku stěžovatele na provedení opravy, obsaženého v jeho podání ze dne 27. 7. 2011, je zcela evidentní, že nejde o opravu chyby v psaní či v počtech.

Stěžovatelem požadovaná oprava nevykazuje ani znaky zjevné nesprávnosti, neboť pasáž odůvodnění zpochybňovaná stěžovatelem není nesprávná, natožpak aby tvrzená nesprávnost byla každému zřejmá.

Krajský soud při formulaci odůvodnění vycházel z obsahu soudního spisu, ve kterém je založena kopie rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, jejíž shodu s originálem ověřil Okresní soud v Šumperku, dále stejnopis rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 40 P 335/88 - 999, a kopie rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 13 Co 371/2007 - 1126, rovněž s ověřovací doložkou.

Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, byl stěžovatel omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní, kde není schopen samostatně uzavírat pracovní smlouvy a vykonávat zaměstnání, ve kterém by odmítnutí příkazu z chorobných příčin mohlo vést k ohrožení vlastního nebo cizího zdraví nebo ke značným hmotným škodám.

Rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 40 P 335/88 - 999, byl pod bodem II. výroku zamítnut návrh stěžovatele na zrušení citovaného rozsudku Okresního soudu v Olomouci, a to s odůvodněním, že duševní porucha trvalého rázu stěžovateli nadále brání samostatně činit právní úkony v oblasti pracovněprávní. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 13 Co 371/2007 - 1126.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že omezení stěžovatele ve způsobilosti k právním úkonům v rozsahu uvedeném v rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, trvá, což ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 93/2009 - 322, www.nssoud.cz.

Stěžovatelem zpochybňovaná část odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2011 má tudíž jasnou a zřetelnou oporu v soudním spisu, a proto ji nelze považovat za nesprávnou, resp. dokonce za zjevnou nesprávnost. Podmínky ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. pro provedení opravy rozhodnutí nebyly v projednávané věci naplněny; krajský soud tedy postupoval a rozhodl správně, když návrh na provedení opravy zamítl.

Další argumenty stěžovatele obsažené v kasační stížnosti shledal Nejvyšší správní soud zčásti irelevantními (tvrzení o nedoručení rozsudku Okresního soudu v Olomouci), zčásti nepodloženými (tvrzení o zrušení rozsudku Okresního soudu v Olomouci podle zákona č. 87/1991 Sb.) a zčásti absurdními (tvrzení o povinnosti soudu prokázat, z čeho stěžovatel žije, a tvrzení, že soudkyně Krajského soudu v Ostravě propaguje komunistické justiční zločiny deklarované zákonem č. 198/1993 Sb.), proto se jimi blíže nezabýval.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 357, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšný žalovaný nemá právo na přiznání náhrady nákladů řízení ze zákona a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování v řízení o této kasační stížnosti, neboť z obsahu soudního spisu nezjistil, že by zástupce stěžovatele v tomto řízení učinil jakýkoliv úkon uvedený v § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2011

JUDr. Marie
Turková
předsedkyně senátu